

Mirosea vântul a oală de lut

Gabriel Cristea

Mirosea vântul a oală de lut, străveche,
cu grâne pietrificate, purtând sufletul
neamului meu albastru de Săpânța.
Înlăuntru, laolaltă, se odihneau în ciolane
năpasta și fericirea,
jocul de-a moartea și nemurirea
cu pene de păun la pălărie
și cocoși pintenți, înfiți hăăăt,
pe culmea casei soarelui-răsare,
pentru a-nvârti lumea cu fundu-n sus.
„Ce faceți, mă, nebunelor aici?",
întrebai răsând ca un nărod.
„Da tu ce-ți bagi capu' în treburile istorie?",
zise năpasta încruntată.
„Lasă-l în pace, soro, nu vezi c-aleargă pe câmpii!",
spuse fericirea, făcându-mi cu ochiul
și împingându-mi capul afară din oală.
Se-auzeau din străfunduri
venind care cu boi și voinici călcând
apăsător peste câmp, cu pluguri în spate.
Cântau fericiți, c-au scăpat din război,
de se-nfiorau Porțile Iadului de-atâta viață.
Se-nfiora și brazda, asemeni unui sfânt
văzând cum grâne se-nalțau până la cer,
de se-nspicau prin ele toți bunii noștri, din pământ...